

kelig Isbryderfærge i Stedet. — Saa har jeg med Hensyn til Statsbanerne endnu kun en eneste Sag at omtale. Jeg læste i Formiddags i en Avis — det var for Resten „Dannebrog“, og derfor er det paalideligt nok — at Aaboulevarden skal gennemføres ud efter, men at Statsbanerne have modsat sig en Niveauoverkørsel. Dette giver jeg Statsbanerne fuldstændig Ret i; Statsbanerne ere forsynlige, de se, at om ikke ret længe vil der ad Aaboulevarden være en livlig Færdsel, og de se, at denne Færdsel maa man ikke stoppe, og man vil ikke udsætte Menneskeliv for Fare, og ikke udsætte Trafikken for Fare, og saa sige de: vi ville ikke have denne Niveauoverkørsel; og de kunne yderligere godt gøre det, for Statsbanerne skulle nemlig ikke betale det. Men hvis der nu er Spor eller Gnist af Moral i Statsbanerne, og hvis de blot i mindste Maade ville godkende, at man ikke skal forlange af andre, hvad man ikke gør selv, saa lade de ikke Solen gaa ned uden at fjerne de to Overkørsler ovre ved Odense paa hver Side. De have nu ligget der i Aarevis, i 3 Aar er det blevet paatalt her i Tinget, og der er blevet lovet, at naar Dobbeltsporet kommer, saa skulle de komme væk. Men naar kommer Dobbeltsporet? (*En Stemme*: Det kommer ikke!). Det kommer ikke, siger det ærede Medlem, altsaa, de komme aldrig bort. Men naar Statsbanerne ikke ville tilstede en Niveauoverkørsel paa Aaboulevarden, hvor der i alt Fald endnu ikke er nogen Færdsel, vil jeg nok spørge, om det saa er forsvarligt at lade de to Overkørsler ligge der ovre ved Odense. Det er en Ting, som jeg fremdrager her efter Aftale med min Kollega fra Odense, og skulde jeg for Resten komme til at omtale Odense yderligere, ville de Herrer vide, at hvad jeg ytrer derom, fremkommer efter Samraad med ham.

Jeg vil da straks takke for det Forslag, som findes paa indeværende Aars Finanslovsforslag om et Tilskud til en Dæksbaad til Odense Fjords Lodseri, og jeg vil bede Tinget om at vedtage denne Bevilling, naar den i sin Tid kommer til Afstemning. — Ligeledes vil jeg paa mine Vælgeres og min Kollegas Vegne takke for den Bevilling, der er opført til Restaurering af Eiler Rønnovs Gaard derovre, og bede om, at ogsaa den maa blive vedtagen. Denne sidstnævnte Bevilling giver mig Anledning til at fremdrage et andet Spørgsmaal, nemlig om en Bevilling til Restaurering af det gamle Fæstningstaarn nede ved Korsør. Det ligger paa Korsør Søbatteri, som det officielt kaldes. Saa vidt

jeg ved, mene Arkæologerne, at dette Taarn er samtidig med Gaasetaarnet i Vordingborg. Deres Beretning gaa ud paa, et vi fra den Tid, Valdemarernes Tid, have 3 gamle Mindesmærker her i Landet, nemlig det nede i Vordingborg, hvortil Staten jo stadig bevilger Penge, det i Korsør og endelig Tranebjerg Kirketaarn paa Samsø. Om dette sidste ved jeg ingen Besked, og jeg skal derfor ikke omtale det. Om Fæstningstaarnet nede i Korsør skal jeg sige, at der, saa vidt jeg ved, foreligger et Forslag fra en af vore yngre, dygtige Arkitekter, hvorefter en Restaurering og Tilbageføring til den gamle Skikkelse vil kunne gøres for 15,000 Kr. Denne Sum er, synes jeg, saa ringe, at den vel kunde anvendes dertil, thi det sker jo ikke alene for Korsørs Skyld, men af Hensyn til alle de mange rejsende, som komme der, dels fra Nyborg, dels fra Udlandet. Det første, som de nu se, er et gammelt mishandlet og forhutlet Taarn, medens de burde se et Taarn i gammel Stil med Tinder og Tilbehør. Jeg vil henstille til den ærede vedkommende Minister — det bliver vel nærmest Kultusministeren, antager jeg — om han ikke maatte finde sig foranlediget til at søge en saadan Bevilling.

Endelig har jeg til Slutning den almindelige Anmodning til samtlige Ministre, at de Sager, som komme ind til de ministerielle Kontorer og Generaldirektoraterne, maa blive fremmede hurtigst muligt. Jeg skal straks sige, at jeg af Erfaring ved, at man, naar det af en Sag fremgaar, at dens hurtige Fremme er af særlig Betydning, være sig i økonomisk eller anden Retning, som Regel i alt Fald, kan være sikker paa, at den bliver fremmet hurtig, ja undertiden forbavsende hurtig. Men det er alle de mange løbende Sager, jeg her vil lægge et godt Ord ind for. Jeg skal ikke nævne nogen specielt undtagen en enkelt Klasse, som angaar den ærede Landbrugsminister, nemlig alle Udstykningssagerne, der saa kunne staa som et Paradigma paa de andre Sager, jeg tænker paa. Ganske vist ere Landinspektørerne ikke alle Vegne saa gode, som de burde være; det varer jo — den Erfaring har jeg i alt Fald gjort — ofte en syndig Tid, inden man faar en Udstykning fremmet, men vedkommende Landinspektør bør ikke have Grund til at skyde sig ind under Ministeriet og sige: Ja, jeg har sendt Sagen til Ministeriet for længe siden, men Ministeriet fremmer den ikke. Jeg synes, at det maatte kunne komme til, at Udstykningssager og deslige smaa løbende Sager